

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **M. R.**, zast. Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Malická 11, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 1. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 10. 1. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 23, zastavil řízení o žalobě, v níž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č.j. DSH/17005/13, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 28. 8. 2013, č. j. MeDO-35369/2013-MencI, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, spočívajícího v porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců. Krajský soud totiž shledal, že žalobce ve stanovené lhůtě jednoho týdne od doručení usnesení nezaplatil soudní poplatek za podání žaloby, přestože k tomu byl vyzván usnesením ze dne 17. 12. 2013, č. j. 17 A 56/2013 – 15, které bylo jeho zástupci doručeno dne 23. 12. 2013.

[2] Proti usnesení krajského soudu ze dne 10. 1. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 23, podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč zaplatil dne 30. 12. 2013 prostřednictvím České pošty s. p. poštovní poukázkou A na účet Krajského soudu v Plzni. Stěžovatel přiložil kopii této poukázky a poukázal na skutečnost, že podal reklamaci u České pošty a. s., která mu dne 28. 1. 2013 předala oznámení o výsledku reklamačního řízení, v němž uvedla, že platba stěžovatele byla dne 31. 12. 2013 převedena na účet Krajského soudu v Plzni. S ohledem na

výše uvedené stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že Krajský soud v Plzni nebyl oprávněn řízení zastavit a navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 1. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 23, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž z opatrnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek, neboť kasační stížností napadené usnesení krajského soudu nabylo právní moci.

[3] Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud usnesením ze dne 5. 2. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 37, zrušil své kasační stížností napadené usnesení ze dne 10. 1. 2014. Při opakované kontrole plateb došlých soudu totiž zjistil, že žalobce soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč zaplatil poštovní poukázkou na České poště a. s. dne 30. 12. 2013 a na účet soudu byla tato částka připsána dne 2. 1. 2014. Krajský soud dále poukázal na § 9 odst. 7 větu první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle které usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci a uzavřel, že zrušil své usnesení ze dne 10. 1. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 23, neboť soudní poplatek byl zaplacen ke dni 2. 1. 2014, tj. před tím, než toto usnesení dne 14. 1. 2014 nabylo právní moci.

[4] Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 13. 2. 2014 vyzval stěžovatele, aby vzhledem k těmto okolnostem sdělil, zda na podané kasační stížnosti trvá nebo zda ji bere zpět. Stěžovatel na tuto výzvu Nejvyššího správního soudu ve stanovené lhůtě nijak nereagoval.

[5] Nejvyšší správní soud se v nastalé situaci zabýval otázkou, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení krajského soudu ze dne 10. 1. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 23.

[6] Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

[7] Základní podmínkou přezkoumání zákonnosti usnesení krajského soudu o zastavení řízení ze dne 10. 1. 2014, č. j. 1 A 56/2013 – 13, je nepochybně samotná existence tohoto usnesení a kasační stížnost stěžovatele brojící proti tomuto usnesení. Kasační stížnost byla podána v době, kdy toto usnesení existovalo a nabylo právní moci. Před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ale bylo kasační stížností napadené usnesení krajského soudu zrušeno usnesením téhož krajského soudu ze dne 5. 2. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 37 (toto usnesení nabylo právní moci dne 7. 2. 2014, jak je patrné z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky založených ve spise krajského soudu). Na základě této skutečnosti proto odpadl předmět kasační stížnosti směřující proti původně existujícímu usnesení krajského soudu ze dne 10. 1. 2014, č. j. 17 A 56/2013 – 13. Zrušení tohoto usnesení krajského soudu tak představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení o kasační stížnosti, který spočívá v neexistenci předmětu řízení kasační stížnosti.

pokračování

[8] V této souvislosti lze rovněž poukázat na usnesení ze dne 8. 8. 2013, č. j. 2 As 43/2013 - 19, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „pokud bylo usnesení, proti němuž míří kasační stížnost, odklizeno zákonem předpokládaným způsobem již ze strany krajského soudu, odpadl předmět kasační stížnosti, a proto je na místě hovořit o neodstranitelném nedostatku podmínek řízení, pro něž nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat. Obdobnou procesní situaci se zabýval zdejší soud například ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 7 Afš 1/2003 - 144: Zruší-li Ústavní soud nejen rozsudek Nejvyššího správního soudu, ale i rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností, směřuje tato kasační stížnost proti neexistujícímu rozhodnutí krajského soudu a tato skutečnost brání jejímu věcnému vyřízení. Z těchto důvodů je nutno kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s., protože nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný“.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť před jeho rozhodnutím odpadly podmínky řízení o kasační stížnosti.

[10] O žádosti stěžovatele o odkladný účinek kasační stížnosti již Nejvyšší správní soud nerozhodoval. Za situace, kdy předmět samotné kasační stížnosti odpadl, totiž rozhodování o jejím odkladném účinku postrádá smysl a je zcela bez významu.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda

senátu